

[Hans Hækkerup]

Derfor er det ærlig talt også lidt svært at forstå, at regeringen mener, at vi skal begynde helt forfra.

Jeg vil sige til fru Connie Hedegaard, at når der ikke blev noget forlig, var det jo, fordi V og K stod urokeligt fast på et krav om 400 mio. kr. mere i 1988, voksende til 800 mio. kr. i 1992. Før vi havde den sidste runde i forhandlingerne, sagde vi til regeringen, at hvis den ville videre, var der behov for en massiv åbning. Så var vi også parat til at lægge et papir på bordet, men den massive åbning kom ikke. Tværtimod er sandheden, at man præsenterede os for et stykke papir, der betød et skridt baglæns. For at gøre det helt perfekt havde man oven i købet indføjet en særlig oprustningsklausul. Ærlig talt: Det var for meget, selv for Socialdemokratiet.

Jeg vil også sige, at det næsten var lidt tragikomisk at høre fru Marianne Jelved. Sandheden er, at vi tre gange – tre gange – under disse forhandlinger bad den tidligere regering om at tage De Radikale med ind i forhandlingerne, og at det forslag tre gange blev totalt afvist af den daværende forsvarsminister, fordi De Radikale ikke var et NATO-positivt parti, og fordi De Radikale havde stillet urealistiske krav om nedskæring af forsvarsbudgettet. Det er ærlig talt lidt komisk at tænke tilbage på, fru Marianne Jelved.

Jeg vil også godt understrege, at vi i Socialdemokratiet – det fremgik også af det udspil, vi kom med i regeringsforhandlingerne – ikke er imod en forsvarskommission, som ser på det mere langsigtede. Til gengæld er vi imod en forsvarskommission, der skal fungere som syltekrukke. Det, vi frygter, er, at det forslag, regeringen vil komme med, og som ikke er blevet præsenteret endnu, vil blive en syltekrukke. Det bygger jeg ikke mindst på en artikel, som jeg i går læste i Jyllands-Posten, af den tidligere forsvarsminister, hr. Engell. Han sagde nemlig, at nogle af de ting, som forsvarskommissionen skulle beskæftige sig med, var AGV-rapporterne, altså anvendelsen af de værnepligtige, det var garnisoneringsspørgsmålet, det var søværnets støttestruktur, en lang række af de ting, vi har beskæftiget os med i de forløbne forhandlinger. Men det skulle altså sendes ud til hjørnespark i yderligere halvandet år.

Hr. Sønderby sagde, at Socialdemokratiets forslag her intet sagde om indholdet. Som det så rigtigt er sagt af hr. Duetoft, er det selvfølge-

lig med vilje. Vi mener, at når man har en regering, må den også have en politik, og den forholder vi som opposition os så til.

Vi har selvfølgelig en mening om forsvaret, og jeg behøver ikke engang at gentage den her fra talerstolen, den kender hr. Sønderby også, og den er ikke ændret. Men forslaget her er et forslag, som siger, at vi ikke synes, at vælgerne skal vente halvandet år på at få at vide, hvad den nye regerings politik er på forsvarsområdet. Derfor har Socialdemokratiet stillet dette forslag. Lad os nu få kortene på bordet. Med de tilsagn, der er kommet i dag, er jeg sikker på, at vi nok skal få et positivt udvalgsarbejde.

Forsvarsministeren (Enggaard):

Midt i al den megen venlighed, der omgærdet det socialdemokratiske forslag, synes jeg alligevel, det er rigtigt at gøre opmærksom på, at den velkomst, der lød fra Socialistisk Folkeparti, og de varme toner, der lød fra Fremskridtspartiet i forbindelse med Socialdemokratiets forslag, nok alligevel skal bogføres med modsat fortegn. Ellers ville der være sket noget afgørende nyt i forbindelse med den politiske situation omkring forsvaret.

Derfor vil jeg advare imod, at man blot tæller stemmer sammen uden også at lægge vægt på, hvilken hensigt der er bag stemmerne. Det, det efter regeringens opfattelse drejer sig om, er, at vi kommer igennem denne periode af politisk meningsudveksling, som altid følger efter et regeringsskifte og en ændret regeringssammensætning. Deri er intet nyt. Deri er intet uforståeligt, partierne har selv sagt et ønske om at prøve den nye situation.

Man kan give det forskellige navne. Nogle kalder det drilleri. Jeg ville kalde det at afprøve den nye politiske situation for at se, hvad den indebærer. Det er en helt sædvanlig ting i forbindelse med en politisk forandring som den, vi har set. Men det er vigtigt, at denne prøvefase eller drillefase bliver så kort som overhovedet muligt, således at vi kan skabe klarhed over, hvordan den kommende udvikling skal være. Her deler jeg selv sagt de opfattelser, der fra forskellige ordføreres side har været nævnt om, at det er vigtigt for forsvaret, at der kan træffes nogle beslutninger også i den kommende tid, og at der også er et hensyn til personellet, så det nogenlunde ved, hvad fremtiden kan indebære. Jeg kan ikke være uenig i den hensigt. Derfor